

Sygn. akt IV Ka 695/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka (spr.)
Sędziowie:	SSO Mariusz Górski SSO Tomasz Uszpulewicz
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2015 r.

sprawy **B. G.**

syna J. i Z. z domu M. (...) r. w K. z art. 226 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 3 czerwca 2015 r. sygnatura akt II K 327/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 695/15

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Świdnicy wniósł akt oskarżenia przeciwko B. G. oskarżając go o to, że:

I. w dniu 20 listopada 2014 roku, będąc osadzonym w Areszcie Śledczym w Ś., województwa (...), znieważył słowami powszechnie uznanymi za obraźliwe funkcjonariusza publicznego Aresztu Śledczego w Ś. st. sierż. M. Ś. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych,

to jest o czyn z art. 226 § 1 kk

II. w dniu 20 listopada 2014 roku, będąc osadzonym w Areszcie Śledczym w Ś., województwa (...), znieważył słowami powszechnie uznanymi za obraźliwe funkcjonariusza publicznego Aresztu Śledczego w Ś. por. Ł. Z. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych,

to jest o czyn z art. 226 § 1 kk

Oskarżyciel publiczny wystąpił z wnioskiem o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy i przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk wymierzenie oskarżonemu za opisane czyny kary 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrokiem z dnia 3 czerwca 2015 roku (sygnatura akt II K 327/15) Sąd Rejonowy w Świdnicy:

I. oskarżonego B. G. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach I i II części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 226 § 1 kk przyjmując jednocześnie, iż działał on w ramach ciągu przestępstw i za czyn ten na podstawie tego przepisu przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie zaliczając wydatki na rachunek Skarbu Państwa i nie obciążył go opłatą sądową.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżony B. G., zaskarżając wyrok w całości, podnosząc, iż sąd rozpoznając sprawę nie zbadał, zachowania pokrzywdzonego wobec oskarżonego jak również sytuacji mającej mieć miejsce we wskazanej jednostce w tym również kwestii odnośnie m.in jak twierdzi skarżący dyskryminacji oskarżonego w tym również w zajęciach oświatowych. Ponadto podniósł, iż po zdarzeniu oskarżony przeprosił dwukrotnie pokrzywdzonych, a także iż sąd błędnie ocenił zgromadzone dowody oraz zakwestionował dokonane w sprawie ustalenie, iż przyczyną zaistniałego zajścia był fakt zmiany zakwaterowania oskarżonego. Podnosząc wskazane zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W toku postępowania odwoławczego oskarżony oświadczył, iż cofa zgodę na wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, nie przyznaje się do winy i wnosi o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz dopuszczenie dowodu z opinii biegłych psychiatrów, bowiem w innych postępowaniach był badany psychiatrycznie.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja okazała się niezasadna.

Sąd rejonowy w sposób rzeczowy i obiektywny rozważył zgromadzone w sprawie dowody i na ich podstawie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych oraz należycie wykazał winę i sprawstwo oskarżonego. Przeprowadzona ocena materiału dowodowego spełnia wymagania art. 7 kpk, jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych.

Kwestionując wydane w sprawie rozstrzygnięcie, skarżący we wniesionym środku odwoławczym, jakkolwiek nie negując okoliczności wypowiedzianych wobec funkcjonariuszy Aresztu Śledczego w Ś. w czasie zaistniałego zajścia słów powszechnie uznanych za obraźliwe, czyni jednakże uwagi, że takie jego zachowanie było związane z przedstawioną w apelacji sytuacją do jakiej miało dochodzić we wskazanej powyżej jednostce, sugerując, że zachowanie wówczas oskarżonego powinno być analizowane i oceniane z uwzględnieniem art. 222 § 2 kk, zgodnie z treścią którego to przepisu jeżeli czyn określony w § 1 art. 222 kk wywołało niewłaściwe zachowanie się funkcjonariusza lub osoby do pomocy mu przybranej, sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpić od jej wymierzenia, do którego odsyła art. 226 § 2 kk.

Odnosząc się do przedstawionych przez autora apelacji tez, stwierdzić należy, iż sąd rejonowy w oparciu o analizę i ocenę zgromadzonych dowodów trafnie ustalił, że oskarżony w czasie zaistniałego zajścia wypełnił swoim zachowaniem znamiona przestępstwa z art. 226 § 1 kk. Złożone w toku prowadzonego w sprawie postępowania przez M. Ś. oraz Ł. Z. zeznania sąd rejonowy ocenił tak jak wszystkie zgromadzone dowody, z uwzględnieniem zasad określonych w art. 7 kpk. Zauważyć należy, iż z relacji przedstawionej przez świadka Ł. Z. wynika, że pełniąc służbę w dniu zdarzenia tj. w dniu 20 listopada 2014 roku w trakcie rozmowy wychowawczej przeprowadzonej z B. G. a dotyczącej zmiany warunków zakwaterowania wymieniony wielokrotnie zwracał się do wymienionego w obraźliwych

słowach. Na okoliczność kierowania takich obraźliwych wypowiedzi przez oskarżonego B. G. wobec Ł. Z. w swoich zeznaniach wskazywali także inni świadkowie Z. S., D. M., T. R. i M. D. oraz M. Ś., w swoich zeznaniach świadek M. Ś. zaznaczył nadto, iż słowa takie kierowane były następnie również wobec jego osoby, w sprawie niniejszej zaś brak jest podstaw do kwestionowania wiarygodności przedstawionej przez wskazane osoby relacji.

Rozpatrując argumentację autora apelacji, w której jak zaznaczono powyżej wymieniony sugeruje, że zachowanie w tamtym czasie oskarżonego B. G. powinno być analizowane i oceniane z uwzględnieniem art. 222 § 2 kk, zwrócić należy uwagę, iż jak wskazuje się w doktrynie odnośnie wymienionego przepisu tj. art. 222 § 2 kk przez niewłaściwe zachowanie rozumieć należy nieuzasadnione użycie przymusu lub zachowanie aroganckie, słowne zaczepki, obrażanie lub poniżanie, które sprowokowało sprawcę do naruszenia nietykalności funkcjonariusza (por. R. Góral, Komentarz, s. 348) (tak Andrzej Marek Kodeks Karny Komentarz, System Informacji Prawnej Lex). W sprawie niniejszej brak jest natomiast jakichkolwiek dowodów aby takie zachowanie w czasie zaistniałych zdarzeń ze strony pokrzywdzonych miało miejsce. Analiza przebiegu przedmiotowych wydarzeń jak również postawy wówczas oskarżonego, wskazuje, iż określone w apelacji zachowania do jakich rzekomo miało dochodzić we wskazanej powyżej jednostce nie można rozpatrywać jako przyczyny zachowania się oskarżonego. Zgromadzony i prawidłowo oceniony materiał dowodowy pozwalał bowiem na ustalenie, że znieważające wypowiedzi B. G. miały miejsce po poinformowaniu wymienionego, odbywającego karę pozbawienia wolności, o zmianie warunków zakwaterowania w Areszcie Śledczym w Ś. - a który nie był zadowolony ze zmiany tych warunków - i zachowanie to wiązało się z przekazaną informacją.

Odnosząc się do przedstawionych w apelacji tez zaznaczyć ponadto należy, iż skoro – jak twierdzi we wniesionym środku odwoławczym skarżący - miało dochodzić w Areszcie Śledczym w Ś. do sytuacji niewłaściwego zachowania funkcjonariuszy służby więziennej to oskarżony, odbywając karę pozbawienia wolności, był uprawniony, stosownie do regulacji kkw do złożenia skargi do organu właściwego do jej rozpoznania oraz przedstawienia tej skargi w nieobecności innych osób, administracji zakładu karnego, kierownikom jednostek organizacyjnych Służby Więziennej, sędziemu penitencjarnemu, prokuratorowi i Rzecznikowi Praw Obywatelskich, w aktach niniejszej sprawy brak jest natomiast jakichkolwiek informacji o złożeniu takiej skargi przez oskarżonego.

Odnosić nadto także należy, iż w rozpoznawanej przez sąd rejonowy sprawie nie zostały stwierdzone okoliczności, których zaistnienie nakazywałoby powzięcie uzasadnionych wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego B. G. w aspekcie jego poczytalności tempore criminis jak również powzięcie takich uzasadnionych wątpliwości co do stanu psychicznego wymienionego w toku prowadzonego w sprawie postępowania. W protokole przesłuchania w charakterze podejrzanego z dnia 15 kwietnia 2015 roku znajduje się zapis o treści „nie leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo” (k. 38). Wraz z pismem stanowiącym uzupełnienie apelacji zawierającym ponowny wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku, skarżący przedstawił nadto kserokopię opinii sądowo – psychiatrycznej, sporządzonej na potrzeby innego postępowania a dotyczącej B. G.. Nie sposób w tym miejscu jednakże nie zauważyć, iż jak wynika ze wskazanego pisma opinia ta złożona została w prokuraturze w 2003 roku i wydana odnośnie innych i odległych w czasie wydarzeń. W toku postępowania odwoławczego skarżący nie przedstawił żadnych innych, w tym zwłaszcza aktualnych dokumentów, których treść nakazywałaby powzięcie uzasadnionych wątpliwości co do poczytalności oskarżonego.

W pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (k.72) zawarty został zapis „oskarżony R. K. był w przeszłości wielokrotnie karany sądowo”, co stanowi zapewne omyłkę pisarską, która wymaga sprostowania przez sąd I instancji.

Z tych też wszystkich względów orzeczono jak w wyroku (art.437§1 kpk)

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalniając oskarżonego od ponoszenia tych kosztów zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.